

Trychtýř jsem se naučil docela dobře, a přece jsem dlouhou dobu nešel ven za lidmi, abych jim radostně předával poselství o Ježíši, které promění jejich životy.

Říkal jsem si: „Jaký názor asi má tento člověk na křesťanství? Jak bude reagovat na mě osobně? Bude je to vůbec zajímat? To je divné říkat lidem tyhle hluboké věci.“ Podobných myšlenek jsem měl celou spoustu. A když jsem si je s Pánem Ježíšem probíral, ukázalo se, že důvod, proč jsem nevěřícím lidem nic neříkal, byly **jen a jen moje pocity!** Nikoli skutečná tvrdá odmítnutí, kterých bych se příště mohl oprávněně bát. To nebyl strach, že mi někdo ublíží. Pouze přání, abych nevypadal divně, abych se neshodil; možná nejistota, jestli jim nebudu nepříjemný!

Uvědomil jsem si, že překážkou mého sdílení životodárné Dobré zprávy jsou **pouze moje emoce**. Přesněji řečeno **můj strach z emocí**, které by hypoteticky možná mohly přijít! Zjistil jsem, že se **víc starám o svoje pocity**, než aby mi bylo líto, jak ti lidé žijí a kam směřují!

Jasně, jsme stvořeni jako bytosti s emocemi. Ale jsme-li duševně zdraví, nemusíme se svými emocemi nechat ovládat. V tomhle mě kdysi inspiroval citát bezejmenného autora: **Hrdina není ten, kdo se nebojí, ale ten, kdo dělá správné věci, i když se bojí**. A tak se už pár let učím s lidmi sdílet extrémně důležitou Novinu, přestože se bojím...

Přidáš se k nám ustrašeným? ☐

Podívej se na důležité lekce:

[B10 Poselství a emoce \(5:06\)](#)

[D14. Prožívání pravdy \(emoce\) \(5:08\)](#)